

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 5

ร่างปราดเปรียวในชุดเสื้อยืดตัวหลวม กางเกงยัดขายาวสีเข้ม สวมรองเท้าผ้าใบทะมัดทะแมงวิ่งเหยาะ ๆ ออกไปจากบ้านตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันจะสว่าง คนงานบางกลุ่มเริ่มงานกันแล้ว ขณะที่บางกลุ่มเพิ่งจะลุกขึ้นจากที่นอน คนงานหญิงกลุ่มหนึ่งกำลังอยู่ในครัว เตรียมอาหารเพื่อที่จะรับประทานพร้อม ๆ กัน

ยอดเห็นตั้งแต่ร่างเล็ก ๆ ที่สมส่วนวิ่งผ่านไป อีกครู่หนึ่งเขาก็เดินตามไปในทิศทางเดียวกัน

ครูใหญ่ที่เดี๋ยวสายชลจึงวิ่งเหยาะกลับมา

หญิงสาวเห็นจึงหยุดยืนตรงหน้าด้วยอาการเหนื่อยหอบเล็กน้อย ไบหน้าร้อนผ้าแดงเรือขึ้นละอองเหงื่อ ผมที่ถูกรวบรัดไว้ทิ้งปอยผมเล็ก ๆ ล้อมกรอบไบหน้าสีอ่อนที่สดใส

ดวงตาสีเข้มที่เคยเย็นชาแข็งกระด้างกลับดูอ่อนโยน

“เป็นไงยอด” เธอทัก

เขายื่นสิ่งหนึ่งออกมา เธอมองดูก็นี่รู้

รูปเมียของเขา

เธอรับมาดู กระดาษเก่าๆ แสงอ่อนๆ ยามเช้าตรู่เอื้อให้เห็นว่านั่นเป็นภาพของผู้หญิงอ่อนเยาว์ที่สวยหวานมากคนหนึ่ง... มิน่าเล่า เขาจึงต้องดั้นด้นค้นหา ถึงกับหมายมาดว่าถ้ายังไม่ตายจะต้องหาให้พบให้จงได้...

“นี่เป็นรูปเดียวกับที่มีอยู่” เขาพูด “มันอาจจะไม่เหมือนจริง เพราะว่าถ่ายเมื่อเกือบสิบปีมาแล้ว

“สวยนี่” เธอพูดก่อนจะเก็บลงกระเป๋าเสื้อ “ฉันจะลองถามหา แต่เธอแน่ใจหรือว่าเขาอยู่แถวนี้”

เสียงตอบเคร่งขรึม “มีคนบอกว่าเห็นพี่ชายของเขาอยู่ที่นี้ เขาชื่อศักดิ์ นามสกุล..... เคยเป็นนักเลง และ...เขาอาจจะไม่ได้อยู่ข้างเดียวกับผม...”

“อ้าว... ทำไมละ” สายชลแปลกใจ

“เขาเป็นคนพาเมียผมมา”

“ทำไม่อย่างนั้นล่ะ ยอด”

ฝ่ายนั้นส่ายหน้า สีหน้าเคร่งขรึม

“ผมไม่รู้ แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนหรือจะทำอะไร”

สายชลพลอบว่า “เอาละ เราจะลองตามหาดู แต่เธอก็ต้องทำใจไว้ก่อนนะยอด อย่าตั้งความหวังให้มากเกินไป เราอาจจะหาไม่พบหรือพบ แต่เขาอาจเป็นอื่นไปแล้ว”

ไบหน้าสีเข้มเคร่งขรึม แต่ว่าไม่มีแววโศกเศร้าใดๆ

“ผมรู้แล้ว”

เธอขยับตัว “ฉันจะไปก่อนละ”

“คุณสายชล” อีกฝ่ายเรียกไว้แล้วก็กลับนั่ง ลังเล แต่แล้วก็บอกเธอว่า “ระวังตัวด้วย ผมบอกแล้วว่ามันอาจไม่ปลอดภัย ผมไม่อยากให้คุณเดือดร้อน”

“อย่างกังวลเลย” หญิงสาวยิ้มอย่างรู้สึกขื่น นึกในใจว่าเขาอาจจะโดนพิษของสงครามเล่นงานจน ‘ประสาท’ ไม่หาย “ฉันไม่เป็นอะไรหรอกน่า” แล้วเธอก็ออกวิ่งเหยาะต่อไป

สายชลอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ พอกลับลงมาข้างล่างก็พบเซษฐกับไบหน้าที่บึ่งตึง น้ำเสียงเคียดขริม ถามหัวนๆ

“ไปไหนมา..!”

เธอมองอย่างงุนงง “ก็ไปวิ่งออกกำลังนะซีคะ หนูวิ่งอยู่เกือบทุกวัน ทำไมวันนี้เพิ่งจะมาถาม”

“ก็เผอิญวันนี้คนงานใหม่ของเราไม่มากินอาหารเช้า แล้วอีกครูใหญ่ก็เดินตามเธอกลับมาะซีจ๊ะ”

อัญชลีเป็นคนตอบ น้ำเสียงกึ่งเยาะหยันกึ่งรู้ทัน คนฟังออกจะงง และพอเข้าใจความหมายก็หน้าร้อนวูบอย่างรู้สึกโกรธ

“พี่อัญชลีพูดอย่างนี้หมายความว่ายังไง”

“โถ สายชล เธอไม่น่าจะไม่เข้าใจเลยนะ”

“นี่...เจียบเถอะ อัญชลิ” เซษฐ์ขัดเสียงเจียบ
อัญชลิหน้าคว่ำ มองสามมืออย่างขุ่นเคือง
“ทำไม ก็อัญชลิความจริงนี่”
“เธออย่ายุ่งดีกว่า ฉันจะจัดการเอง”
“จัดการเอง... เอาชี... เชิญ” เธอทำน้ำเสียงประชดประชัน
“คุณเป็นพี่น้องกันนี่ พี่น้องที่รักกันมาก” แล้วเจ้าตัวก็สะบัดหน้า
เดินฉับๆ จากไป

เซษฐ์มองตามอย่างหงุดหงิด ความขุ่นเคืองฉายชัดอยู่บน
ใบหน้าเมื่อหันมาหาสายชล
“เออละ เราจะว่ายังไง”
“ก็จะให้ว่ายังไงล่ะคะ”
เธอทั้งแปลกใจทั้งอึดอัด เซษฐ์กระซอกเสียงถามว่า
“เธอนัดพบกับเจ้านั้นใช่ไหม”
“พี่เซษฐ์...” หญิงสาวอุทาน “อะไรกันคะ ไปกันใหญ่แล้ว”
มือหยาบใหญ่จับต้นแขน ดึงแรงจนเธอเซเข้าไปหา เขาก็มอง
ถามอย่างคาดคั้น

“อย่ามัวดีหน้าชื่อ บอกพี่มาตามตรง”
“พี่เซษฐ์..! หนูเจ็บนะ”
“งั้นก็บอกมาสิ เธอนัดพบมันหรือเปล่า”
“เปล่า”
“โกหก..!”

“พี่เซษฐ์...” เสียงเธอขาดหาย น้ำตาลลอลตา ตั้งแต่กลับบ้าน
ครั้งนี้ เหมือนพี่ชายคนนี้เป็นเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย เขาเคร่งเครียด
และดุดัน หรือว่าการใช้ชีวิตอยู่ห่างความเจริญ กับการทำงานหนักใน
ท่ามกลางคนงานหยาบกร้านได้ทำให้จิตใจของเขากระด้างไปด้วย สิ่ง
ที่เขาไม่เคยทำกับเธอก็ทำออกมาให้เสียความรู้สึกหลายอย่างแล้ว

“ถ้าไม่เชื่อแล้วจะถามหนูทำไม”
“ก็ฉันเห็นนี่ เห็นเธอยืนคุยกับมัน เห็นมันส่งอะไรให้เธอด้วย”
เห็น... เซษฐ์จะเห็นได้อย่างไร ระยะทางไม่ใช่ใกล้ๆ
แล้วเธอก็หนีได้ เซษฐ์มีกล้องส่องทางไกล เขาใช้มันเพื่อดู
คนงานและความเป็นไปในไร่ แต่ว่า... เขาเฝ้ามองเธออย่างนั้นหรือ
ทำไมกันเล่า...

“เมื่อวานก็เหมือนกัน มีคนบอกฉันนะ เธอรับมันขึ้นรถ แล้วยัง
หยุดคุยกันอยู่เป็นนาน แต่ฉันไม่อยากจะพูด”

สายชลจึงนึกได้ว่าเซษฐ์มีนัดกับเธอตลอดช่วงเย็นค่ำของวันที่
ผ่านมา นั่นคือสาเหตุหรือ

แขนเล็ก ๆ ถูกดึงแรงเข้าไปจนชิดคนที่ทำน้ำเสียงเครียด
“มีธุระอะไรพูดกันนักหนา บอกมาสิ”

เธอทั้งโกรธและน้อยใจ สะบัดจะหนี แต่ก็ถูกดึงกลับมาตามเดิม
น้ำเสียงดุดันยังตามเคี้ยวเชิญไม่ลดละ

“มันรูปหล่อดีใช่ไหม หล่อยิ่งกัพระเอกหนัง อย่างไอ้มุ้งยัง
เทียบมันไม่ได้ เธอชอบมันใช่ไหม”

“พี่เซษฐ์...” สายชลเสียงแข็งทั้งที่กำลังรู้สึกอ่อนไหวใกล้จะ
ร้องให้ออกมา “เขาเป็นแค่คนงานนะคะ หนูไม่ได้คิดอะไรมากไป
กว่านั้น พี่เซษฐ์ดูถูกหนู เห็นหนูเป็นคนยังไง...”

เธอคิดในใจว่าเขาเห็นเธอเป็นเหมือนอัญชลิ ผู้หญิงที่กินนอน
อยู่กับเขากระมัง

“งั้นก็บอกมาก่อน เมื่อกี้มันส่งอะไรให้เธอ”

เสียงถามยังคงคาดคั้นขู่เชิญ สายชลน้ำตาลลอล ขบริมฝีปาก
จ้องหน้าชายหนุ่ม ซึ่งเป็นกิริยาอาการดื้อรั้นที่เธอเคยทำมาแต่เล็กๆ
ยามไม่พอใจถึงที่สุด เธอเกลียดนักกับการถูกบังคับข่มขู่ และ
เซษฐ์เองก็รู้ดี เขาจ้องมอง ใบหน้าอ่อน ๆ ที่มีอาการแข็งขืนดื้อดึง
ประกายน้ำตาลพร่างพราย ความขึงเครียดของเขากลับถูกละลายลง
เขาปล่อยแขนเธอ หันหนีไปอีกทาง กลบเกลื่อนความหวั่นไหวในจิตใจ
ด้วยท่าทางอึดอัดไม่พอใจ

ชไมพรเดินผ่านออกมา ถามอย่างแปลกใจ

“มีอะไรกันหรือคะ”

“ไม่มีใครตอบ สายชลก็ดริมฝีปาก เดินน้ำตาลกลบตาผ่านญาติ

ผู้พี่ออกไปจากห้อง

ชไมพรหันมาหาพี่ชายต่างมารดา

“พี่เชษฐค์ะ มีอะไรกัน...”

“น้องสาวเธอดีแต่ก่อเรื่องยุ่ง” ชายหนุ่มรีบหาข้อตำหนิ
ทำน้ำเสียงและสีหน้าเคร่งเครียดบดบังความรู้สึกพิรุณในใจ

“เรื่องไอ้มุงยังไม่ทันจบหันมายุ่งกับไอ้ยอดอีกแล้ว”

“พี่เชษฐค์ะ ทำไมว่าน้องอย่างนั้นคะ สายชลไม่ใช่คนอย่างนั้น”

“เธอรู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนยังไง เขาไปโตอยู่กับญาติข้างพ่อ
ของเขาที่กรุงเทพฯ ใช้ชีวิตหัวทกกันชีวิต ไม่เคยมีใครควบคุมเขาได้
ตอนนี้เขานึกจะอยู่ที่นี้ก็อยู่ นึกจะเข้าไปนอนในเมืองก็ไป เขาไม่ใช่
น้องสาวเล็กๆ ของเธออีกแล้ว”

ชไมพรไม่เห็นด้วยกับพี่ชาย แต่รู้ว่าอารมณ์ของเขาเหมือน
สายน้ำที่เชี่ยวกราก ไม่มีประโยชน์ที่จะทัดทาน เธอจะต้องปล่อยให้
เขาหายโกรธเอง

แล้วก็ป็นจริงดังนั้น เชษฐค์ะหายออกไปในไร่เกือบทั้งวัน
เมื่อกลับมาคนแรกที่เขามาหาก็คือสายชล

“อยู่กับตามั้ง”

ชไมพรบอก แล้วเชษฐค์ะก็เดินจากไป

อัญชลีมองตาม ปรกายดาวาวโรจน์ขึ้นด้วยความขุ่นเคือง

“ดูเถอะ เหนื่อยกลับมา น้ำทำยังไม่ทันกินก็ถามหาสายชล
เขาไม่มองฉันเสียด้วยซ้ำ ดูเหมือนจะลืมไปแล้วว่าฉันเป็นเมียของเขา”

ชไมพรมองพี่สะใภ้อย่างอ่อนใจ

ถ้าพูดถึงความรัก ชไมพรรู้ว่าพี่ชายต่างมารดาไม่ได้รักอีกฝ่าย
มาตั้งแต่ต้น เจ้าหล่อนเป็นเพียงผู้หญิงที่เคยมีสามีมาก่อนและทำงาน
อยู่ในร้านอาหาร ในระยะนั้นความเจ็บเหงาทำให้เชษฐค์ะเข้าเมือง
บ่อยๆ ไม่นานเขาก็พาอัญชลีมาอยู่ที่บ้าน

ในระยะแรกๆ อัญชลีมีความสุขสงบเสงี่ยมพอสมควรและยังขยัน
ขันแข็งทำงานทุกอย่างจนเชษฐค์ะใจอ่อน ยอมรับเธอเป็นภรรยา ตั้งแต่
มีลูกชาย อัญชลีก็เริ่มแสดงกิริยาและอารมณ์ต่างๆ ออกมาให้เห็น
มีบ่อยๆ ที่ชไมพรได้ยินเสียงทะเลาะเบาะแว้งและเห็นสีหน้าท่าทาง
ของความขัดแย้งซึ่งเครียด

พอสายชลโผล่เข้ามา อัญชลีก็โยนความผิดไปให้ทั้งๆ ที่อีกฝ่าย
ไม่ได้รู้เรื่องรู้ราวด้วยเลย

“เธอคิดมากไปเองนา” ชไมพรไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดีไปกว่านั้น
อัญชลียกไหล่ น้ำเสียงขุ่นเคือง “นั่นซินะ ฉันคิดมากไปเอง
... ฉันมันได้แต่คิดมาก เพื่อเจอเหลวไหล แต่ว่าเพราะอะไรล่ะ
ไม่ไม่เห็นหรือว่าเขาไม่ได้สนใจฉันเลย...”

...วันๆ เขาทำแต่งงาน ขลุกอยู่ในไร่ ส่วนฉันอดอู้ยู่ที่นี่
ไม่ได้ไปไหน ไม่เคยได้พบใครๆ เขาน่าจะเห็นใจฉันบ้าง”

ชไมพรถอนใจอย่างเบือหน่าย

“พี่เชษฐค์ะเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วเธอก็รู้ ก็ยังนับว่าดี
ที่เขาเอาแต่ทำงาน ไม่ซี้เกียจ ไม่เกกมะเหรกเกร”

อัญชลีกระแทกเสียงอยู่ในลำคอ

“แล้วเรื่องสายชลล่ะ ฉันรู้สึกจริงๆ นะว่าเชษฐค์ะรักสายชลมาก
เกินไป แม้ในบางครั้งเขาจะทำท่าทางซิงซิงเข้มงวด ดูว่าโครมครามก็
ตาม เขาเคยรักเคยไ้ใจนายมุงแคไหน สายชลเพิ่งจะกลับมาแท้ๆ
พอมีเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เขาถึงกับโกรธจนแทบจะฆ่านายมุงตาย
ดูเขาจะรักจะหวังจะหวงสายชลมากกว่าเธอซึ่งเป็นน้องแท้ๆ ของเขา
เสียอีกนะ”

“ก็อาจจะจริง แต่สายชลก็เป็นน้องของเรา เรารัก หวงหวง
กันมาตั้งแต่เล็กๆ แก่เกิดและโตขึ้นมากับพวกเรา ไม่เคยเห็นพ่อ
พอเดินได้ยังไม่ทันจะคล่องก็เสียแม่ไปอีก”

“แต่ว่าตอนนี้เขาโตเป็นสาวแล้วนะ แล้วก็สวยมากด้วย”

“ถึงอย่างไรเขาก็เป็นน้องของเรา” เสียงของคนพูดราบเรียบ
เช่นเดียวกับสีหน้าที่บอกถึงความรู้สึกเบือหน่ายระคนไม่พอใจ
“เราต่างก็มีความรู้สึกว่าเป็นพี่และน้อง ไม่มีอะไรนอกเหนือไปจากนั้น
ถ้าเธอระแวง สงสัย ไม่สบายใจก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แต่ไม่ว่าเธอ

จะคิดอะไร พุดยังงี้ ก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นนอกจากจะเลวลง พี่เชษฐ์ เป็นผู้ชายที่แข็งแกร่งแล้ว ก็เคยชินกับเธอแล้ว เขาไม่ถือสาเธอหรอก แต่ว่าสายชลยังเด็ก อย่าบ้ายสีทำให้แก่จะดีกว่า”

ซไมพรเดินจากไป ทิ้งให้อีกฝ่ายขมวดคิ้วนี้หน้า ไม่พอใจที่ถูก ต่อต้านอยู่คนเดียว

สองคนตาหลานกำลังหัวเราะกันอย่างขื่นบาน เมื่อร่างสูงลำสัน ปรากฏขึ้นที่ประตู ทั้งสองหันมอง รอยยิ้มบนใบหน้าของฝ่ายหลาน กลับจางลงในทันที เมินหนีพร้อมกับเซดิริมฝีปากขึ้นอย่างแฉ่งอน

“อ้าว เชษฐ์” ชายชราเรียก “เข้ามาซิ”

เชษฐ์ก้าวเข้ามาเพียงก้าวเดียว น้ำเสียงและสีหน้าอบน้อม แฝงกังวลเคร่งขรึม

“คุณตาน่าจะพักผ่อนให้มากๆ นะครับ”

“ตาก็ไม่ได้เห็นดเห็นอะไรนี่”

“สายชลกวนคุณตาหรือเปล่า”

ชายชราหัวเราะเบาๆ มองหลานสาวคนเล็กในจำนวนเพียงสอง คนที่เขามี ไม่ว่าเธอจะมีอายุสักเท่าไร เขาก็รู้สึกเสมือนว่าเธอยังเป็น เด็กเล็กๆ อยู่นั่นเอง

“ช่างมันเถอะ หมูนี่มันเกิดจะรักตาขึ้นมา คงจะรู้ว่าตาจะอยู่ กับมันอีกไม่นาน”

หญิงสาวหน้าเสียว “คุณตาเนีย...” เธอเขย่าขาคนพุด ผู้ซึ่ง กลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

เชษฐ์ตัดบทว่า

“ให้คุณตานอนเถอะชล พี่มีอะไรจะพุดด้วย”

สายชลทำปากย่นเหมือนจะดี้อ แต่เงาร่างสูงใหญ่ก็ถอยออก จากห้องไปในทันที เธอมองค้อนก่อนจะลุกขึ้นเดินตามอย่างเสียไม่ได้

ห้องนอนของตายุที่ชั้นล่างทางด้านหลัง เพื่อความสะดวกแก่ ชายชราที่จะออกเดินรับอากาศบริสุทธิ์และออกกำลังกายในเวลาเช้าเย็น... พี่ชายต่างสายเลือด พาเธอออกไปสู่สนามที่ร่มครึ้มด้วยเงาไม้ ปลุก หญ้าอ่อนนุ่ม มีไม้ดอกไม้ใบปลุกสลบตรงนั้นตรงนี้ด้วยฝีมือของซไมพร

เขามองหญิงสาวผู้หยุดยืนอยู่ห่างๆ ทำปากย่นอย่างดี้อริ้นและ แฉ่งอนไม่หาย

“พี่อยากจะเตือนเธอ มีคนบอกพี่ว่าเห็นเจ้ามุ้งยังอยู่แถวๆ นี้”

“ก็ช่างเขาซิคะ”

“ช่างได้หรือ เธอไม่รู้อะไร ไอ้มุ้งไม่ใช่คนไม่มีพิษสงอย่างที่ เธอคิด”

“แต่ว่าหนูไม่เคยทำอะไรให้เขานี้ หนูเคยแต่ดีกับเขา และที่ เขาต้องออกจากงานก็ไม่ใช่เพราะหนู”

“ก็จริง แต่ไอ้คนป่าเถื่อนพวกนี้มันไม่ได้มีศีลมีธรรมหรอกนะ มันพร้อมที่จะรังแกคนที่อ่อนแอกว่า เธอขับรถเข้าเมืองคนเดียวบ่อยๆ ทางไกลและเปลี่ยว ถึงอย่างไรก็ควรระวังตัวไว้”

“หนูไม่คิดว่าจะมีใครทำอะไรหนูหรอกคะ”

“เด็กดี...!” เขากะแทกเสียงอย่างหงุดหงิดก่อนจะโพล่ง ออกมาว่า “นี่เธอไม่รู้เลยหรือว่าพี่พุดเพราะว่าเป็นห่วง พุดคำหนึ่ง ก็เถียงคำหนึ่ง ถ้าเธอเป็นอะไรไป คนอื่นเขาจะทำยังไง”

อีกฝ่ายหนึ่งเงียบ สีหน้าเง่างอดอ่อนลง เดินหนีดี้อๆ

เชษฐ์มองตามร่างด้านหลังสะออดสะอองที่เลี้ยวหายเข้าไปในบ้าน สีหน้าเคร่งเครียดของเขากลับอ่อนโยน

มันเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน... เขานึกทบทวน... ตั้งแต่เมื่อไหร่ ที่เธอผู้นี้เข้ามาครอบงำความรู้สึกนึกคิดหัวใจจิตหัวใจของเขาในอีกลักษณะ หนึ่ง ที่บิดเบือนไปจากที่เคยเป็น ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เธอเริ่มทำให้เขารู้สึก ร้อนรุ่มปั่นป่วนและสับสน...

เธอเป็นน้อง... เขาเฝ้าเตือนย้ำกับตนเอง แม้จะไม่มี ความเกี่ยวพัน กันในสายเลือด แต่เขาก็เลี้ยงดูอุ้มชูเธอมาแต่เล็ก

แต่ไม่ว่าจะคอยย้ำเตือนตัวเองอย่างไร เขาก็ไม่วายพ่ายแพ้ต่อ ความรู้สึกหวงแหนห่วงใย ที่ค่อยๆ แผ่กว้าง.....

และเกาะกินล้าลึกเข้าไปทุกที.....